

Aan welke criteria moest een apostel voldoen?

Handelingen 1:12-26

Op de vraag aan welke criteria een apostel moest voldoen geef ik graag vanuit de Bijbel antwoord. Handelingen 1:12-26 geeft ons meer licht op deze vraag. In dit gedeelte gaat het om het verraad van Judas (één van de twaalf apostelen), en de verkiezing van een nieuwe apostel. Aan welke criteria moest een apostel voldoen?

1. Ooggetuige van de opstanding van de Heer Jezus

Hij moest een van de mannen zijn die zich bij de apostelen hadden aangesloten in de tijd, dat de Heer Jezus bij hen in- en uitgegaan was, te beginnen met de doop van Johannes tot de dag dat Hij werd opgenomen. Petrus zegt duidelijk dat 'één van hen met ons getuige van Zijn opstanding' moest worden (vs. 21-22).

Een apostel moest dus vanaf het begin van het openbare optreden van de Heer Jezus tot en met Zijn hemelvaart in het gezelschap van de elf apostelen hebben verkeer. Hij moest ook getuige zijn geweest van de opstanding van de Heer Jezus (vs. 22). Dat wil zeggen dat hij een 'ooggetuige' moest zijn geweest (vgl. 1 Kor. 15:4-10; Hand. 10:41). Hij moest de opgestane Heer hebben gezien (1 Kor. 9:1). Niet voor niets beroept Paulus zich later op het feit dat de Heer Jezus aan hem is verschenen (vgl. Hand. 22:18; 26:16; 1 Kor. 9:1; 15:8).

De *twaalf* apostelen getuigden van het leven van de Heer Jezus op *aarde*, en wel in het bijzonder met betrekking tot het volk Israël. Het apostelschap van Paulus was van een andere orde, hij getuigde van de opgestane en verheerlijkte Heer in de *hemel*. Israël bestond uit *twaalf* stammen; de Gemeente is *één* lichaam, *één* kudde, *één* huis etc. Wat de leer over de Gemeente betreft, gebruikte de Heer niet zozeer de twaalf apostelen, maar *één* apostel: Paulus, de apostel van de volken (Gal. 2:8), een dienaar van de Gemeente overeenkomstig het rentmeesterschap van God (Kol. 1:24-25). Dat neemt niet weg dat de twaalf behoorden tot degenen die het fundament van de Gemeente hebben gelegd.

2. De tekenen van een apostel (2 Kor. 12:12)

De bewijzen van het apostelschap waren het verrichten van tekenen, wonderen en krachten (vgl. Hand. 2:43; 5:12; Marc. 16:15-20). De apostelen werden door de Heer uitgezonden om het evangelie te prediken, terwijl Hijzelf medewerkte en het woord (dat de apostelen predikten) bevestigde door de tekenen die erop volgden (Marc. 16:20). Deze bevestiging van de Heer was ook nodig, want de Bijbel, zoals wij die nu bezitten, was toen nog niet geschreven. In Efeziërs 4 lezen wij: 'En Hij heeft zowel apostelen (...) gegeven (...) om de heiligen toe te rusten tot dienstbetoon'. De Heer heeft apostelen gegeven om de Gemeente te grondvesten. Zij zijn de fundamentleggers van de Gemeente (Ef. 2:20). Bedoeld zijn hier de direct door Christus gezonden apostelen (de twaalf en Paulus).

3. De toerusting van de heiligen

Het toerusten van de heiligen door de dienst van de apostelen vond al plaats tijdens hun leven (zie o.a. Hand. 15:36; Rom. 1:10-12; 1 Kor. 4:21; 2 Kor. 2:1). Maar dit is na hun dood niet opgehouden. Wij hebben het Nieuwe Testament in handen, waarin de apostelen alles hebben opgeschreven wat nodig is om de heiligen toe te rusten tot dienstbetoon, tot opbouw van het lichaam van Christus (Ef. 4:12).

4. Zijn er nu nog apostelen?

Het Griekse woord *apostolos* betekent: gezant, gezondene. In het Nieuwe Testament wordt het alleen gebruikt voor iemand die gezonden is met volmacht van de opdrachtgever om namens hem te handelen. Barnabas wordt samen met Paulus een apostel genoemd (Hand. 14:4,14), en ook in 1 Tessalonicenzen 2:6 schrijft Paulus in het meervoud over hemzelf en zijn medewerkers als 'apostelen van Christus'.

Als men het woord 'apostel' uitsluitend gebruikt overeenkomstig de betekenis van het woord zelf, dus

handelen als een gezant van Christus, dan zijn er ook vandaag nog apostelen. Zij die zich echter apostel (laten) noemen, geven hieraan een geheel andere betekenis. Zij gebruiken het in de betekenis zoals die gold voor de twaalven en voor Paulus. In die zin geeft de Heer geen apostelen meer aan de Gemeente. De apostelen zijn de fundamentleggers van de Gemeente, en als zodanig zijn zij uniek in hun optreden en hebben zij ook geen opvolgers. Want van niemand kan na het wegvallen van de apostelen gezegd worden dat zij de opgestane Heer hebben gezien, en dat hun woord het gezag heeft van het Woord van de Heer (vgl. 1 Kor. 11:23; 1 Tess. 2:13). Er is ook geen autoriteit meer om het apostelschap van iemand anders te erkennen of te bevestigen (Gal. 2:6-9). Dat is ook niet nodig, want wij

hebben het Woord van God dat onbetwistbaar duidelijk maakt dat er geen apostelen meer zijn die voldoen aan de criteria van een nieuwtestamentische apostel. Wél waarschuwt het Woord van God ons voor bepaalde mensen, *schijnapostelen*, bedrieglijke arbeiders, die zich vóórdoen als apostelen van Christus (2 Kor. 11:13). Wat Paulus over deze mensen schrijft is zeer ernstig (vs. 14vv.), en dat moet ons waakzaam maken ten opzichte van eenieder die zich nu een 'apostel' noemt.

Voor verdere studie over Efeziërs 4 wil ik graag verwijzen naar het boek van Ger de Koning over de brief aan de Efeziërs: [Rotsvast nr. 5 – Efeziërs](#).

Oude Sporen 2010

